

Dushi de Dwergschnauzer (5)

Het baasje en het vrouwtje.. een lekker stel is dat samen. Ze zijn allebei gek op dieren. Voor het vrouwtje is het haar lust en haar leven. Ze kan niet zonder. Het baasje vindt dieren lief en leuk, maar vindt zijn auto's en brommers toch net iets leuker.... zegt hij ;-). Ik vind het vrouwtje super lief, maar ze is toch net iets strenger dan het baasje. Zo kan ik bij het baasje heerlijk grommend in zijn sloffen gaan hangen. Bijtend en trekkend, net zo lang totdat hij ze uit heeft. Waarna ik weer kwispelend de sloffen naar zijn voeten breng, zodat hij ze weer aan kan doen en het spelletje weer van voren af aan begint. Soms loopt hij slepend met 1 been door de kamer, omdat ik er (als een blok aan zijn been) aan hang. Ik heb het bij het vrouwtje ook wel eens geprobeerd. Maar als ze "Dushiiii uhhhh" zegt, weet ik al hoe laat het is. Tijd om te stoppen, in ieder geval.

Ik sta erom bekend dat ik een beetje verwend ben. Maar ik heb het echt niet altijd makkelijk, hoor. Ik mag al zeker anderhalf jaar, als het baasje 's ochtends naar zijn werk gaat, bij het vrouwtje op bed liggen. Dan ga ik natuurlijk niet aan het voeteind liggen, hè. Dan kruip ik lekker helemaal omhoog, want dan past mijn koppie precies op het baasje zijn kussen.

In het weekend hoeft het baasje niet te werken, maar dan mag ik 's ochtends ook op bed. Maar ja, ik ben inmiddels zo aan dat kussen gewend geraakt, dat het baasje dan maar een stukje op moet schuiven, hoor. Soms wordt hij wakker omdat ik zijn kussen en zijn plekje een beetje ingepikt heb. Dan ligt hij bijna op het randje van het bed. Dat weet ik natuurlijk ook wel, maar zolang hij niks zegt, doe ik net of ik gek ben. Dus ik moet zeggen...dat bevalt heel errug goed! Zo goed zelfs, dat ik steeds een uurtje eerder op bed probeer te komen. Dat mag nooit van het vrouwtje, maar ik heb wel eens gehoord dat het vrouwtje gezegd heeft dat de aanhouder wint. Dat betekent dat ik gewoon vol moet blijven houden om 's nachts tegen het bed aan te gaan staan en dat het dan vanzelf een keer lukt. Dus iedere keer dat het vrouwtje me in mijn mandje stuurde, stond ik een uurtje later weer naast het bed om er tegenaan te gaan staan. Soms had ik wel het vermoeden dat het vrouwtje wakker was, hoor. Volgens mij negeerde ze me dan gewoon, in de hoop dat ik weer in mijn mand zou gaan liggen. Maar dan blafte ik gewoon even, want dan wist ik tenminste zeker dat ze wakker was. Maar eigenlijk was ze dan niet zo gezellig. Want in plaats van dat ze me lekker op bed tilde, werd ze soms gewoon een beetje boos. Soms kwam ze naar me toe en zei ze: Ga je nou potverdrie in je mandje. Nou....als ze potverdrie zegt, weet ik ook alweer hoe laat het is. In ieder geval tijd voor mijn mandje. Want als ze dat woord zegt, gaat ze altijd een beetje harder praten en dan kan ik maar beter doen wat ze wil. Ze zegt dat bv ook altijd als ik in de tuin ben en niet naar binnen wil komen of als ik los loop en niet naar haar toe kom als ze me roept. Zucht... ze kan echt best streng zijn, hoor.

Ze is zelfs zo streng, dat ze besloten heeft dat ik nu helemaal niet meer op bed mag. Ze zegt dat ik heel slim ben. Dat ik ook weet hoe laat ik moet eten, dus dat ik ook heus wel weet dat ik moet wachten tot het baasje het bed uit gaat. En omdat ik dat niet doe, mag ik sinds anderhalve week helemaal niet meer op bed. Gewoon echt helemaal nooit meer! En ze meent het ook nog gewoon, hè. Alleen maar omdat ik het vanaf een uur of 3 ga proberen en ze dus ongeveer 4x wakker wordt gemaakt door mij. Dat is alles. Hoe ik ook mijn best doe en hoe vaak ik ook mijn mandje uit kom om te blaffen of tegen het bed aan te gaan staan.... iedere keer word ik mijn mand in gestuurd. Zelfs als het baasje gaat werken moet ik in mijn mandje blijven liggen. Wat ik ook probeer. Niks helpt. Niks, nakkes, nada. En aan het baasje heb ik ook niks. Die slaapt er meestal gewoon doorheen. Ik vind er geen zak aan.

Maar vandaag is het zaterdag en het baasje gaat dan altijd eerder uit bed dan wij. Vanmorgen was ik echt klaar met dat eigenwijze gedoe van het vrouwtje. En net toen ik weer aan het verzinnen was hoe ik het bed op moest komen, kwam mijn oplossing de trap opgelopen. Daar stond mijn redder in nood....de zwakste schakel.... het baasje!! Ik liep naar hem toe met mijn staartje een beetje omlaag. Ik zette mijn zieligste gezicht op, inclusief witte randjes en ik hoorde: "Ach meisje, wil je lekker op bed? Kom maar, ik help je wel even".

Yesssssss!! Het vrouwtje had gelijk... de aanhouder wint. Goeiemorgen vrouwtje, blijf maar lekker liggen, hoor. Ik neem het baasje zijn kussen wel. Dan ga ik nog even een uurtje tukken...

Tot de volgende keer en een dikke lekker.

Liefs, Dushi